

ἕως οὗ νὰ λύσῃσι τὴν Συνέλευσίν των. Τὸ ὅμοιον πρέπει νὰ ἀκολουθῇ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην ὑπόθεσιν, καὶ Κείμενον τῶν τοιούτων Ποιημάτων. Κείμενα δὲ εἰς αὐτὰ τὰ Ποιήματα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λαμβάνονται ἀπὸ τὰ Ἀγροικὰ Ἦθη, καὶ τὰς Πράξεις· ἐπειδὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνηθίζουσι νὰ μελωδῶσι τὴν Ἀθρότητα καὶ τὴν Τρυφήν τῆς Ἀγροικικῆς, καὶ Ποιμνικῆς Διαγωγῆς.

Ἦθος ἀπαιτούμενον εἰς τὰ Εἰδύλλια.

Διὰ τὸ νὰ καταγίνονται δὲ μάλιστα εἰς τὴν Μίμησιν καὶ Λόγων, καὶ Πράξεων, ἀπαιτεῖται καὶ Ἦθος εἰς αὐτὰ· ἐπειδὴ τόσον οἱ Λόγοι, ὅσον καὶ αἱ Πράξεις πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἀνάλογοι μὲ τὰς Καταστάσεις ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους ἤθελεν ἀποδίδονται, καὶ ἐκεῖθεν νὰ ἐκπηγάζωσιν ἀρμοδίως, καὶ προσφυῶς· καὶ νὰ μὴ εἰσάγῃνται Ἦθη, οὐτιδανὰ, καὶ ἀνάξια φρονούντες, ἢ πράττοντες· οὐδὲ ἀπλῆ, καὶ Ἀγροικὰ Πρόσωπα μὲ λόγους, καὶ τρόπους Πολιτικούς, καὶ Ποικίλους, καὶ τὰ παραπλήσια· ἀλλὰ τὰ πάντα νὰ παρασκευάζονται ὅμοια κατὰ τὰ Ἦθη, καὶ τὰς Καταστάσεις ἐκάστων· καὶ αἱ Πράξεις, καὶ οἱ Λόγοι οἱ ἐπὶ τὰς Πράξεις, καὶ τὰ Ἦθη τῶν μιμουμένων· καὶ νὰ μὴν ἐλλείπωσι, μηδὲ νὰ ὑπερτερώσωσι ἀπὸ τὸ Εἰκός, καὶ τὸ Ἀναγκαῖον.

Διάνοια τῶν Εἰδυλλίων.

Ὅμοιος καὶ ἡ Διάνοια πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογος εἰς τὰ Εἰδύλλια, καὶ νὰ μὴν ἐπιφέρῃ ὁ Ποιητὴς ἐξ ἑαυτοῦ, ἢ ἐκ τῶν Προσώπων τῆς Μιμήσεώς των τὰ εἰς αὐτὸν, καὶ τὴν Τέχνην δυνατὰ Ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ τὰ εἰς τὸ παρὸν οἰκεία, καὶ

ἀρμόδια· διότι ἴδιον Τεχνικοῦ εἶναι νὰ ποιῇ τὰ Ποιήματα τοῦ ὅχι καθὼς αὐτὸς ἠμπορεῖ, καὶ ἀρέσκειται, ἀλλὰ καθὼς εἰς τὰ Πράγματα ἀρμόζει.

Λέξεις αὐτῶν.

Καὶ ἡ Λέξις ὁμοίως πρέπει νὰ ἀναλογῇ πάντοτε μὲ τὰς Μιμήσεις, καὶ νὰ λαμβάνῃ προσφυῇ τὴν Χρῆσίν της εἰς τὰ Πρόσωπα, καὶ τὰ Πράγματα· καὶ ὅταν εἰς Μίμησιν ἤθελε λαμβάνονται Βουκολικὰ, καὶ Ἀγροικὰ Πρόσωπα, κατὰ τὰ Ἦθη των πρέπει καὶ ἡ Λέξις νὰ εἶναι ἀπλή, καὶ σαφὴς, καὶ κυρία· διότι ἡ τροπικὴ, καὶ κεκοσμημένη δὲν εἶναι συνηθῆς εἰς τὰ τοιαῦτα Ἦθη· καὶ ὅταν τύχῃ νὰ λάβῃ Χρῆσιν, ἡ Μεταφορὰ της πρέπει νὰ μὴ γίνηται ἐκ Πραγμάτων μακρινῶν, καὶ ἔξω τῆς Εἰδήσεως τῶν εἰς Μίμησιν τιθεμένων Προσώπων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίον, καὶ συνηθῶν εἰς τὸ ἐκάστων Πολίτευμα, καὶ τὸν Τρόπον. Εἰς πάντα δὲ τὰ εἰρημένα ὁ Θεόκριτος εἶναι ἄριστος διὰ Μίμησιν εἰς τὰ διάφορα Εἰδύλλια.

Ἐκφρασις αὐτῶν.

Ἐκφράζονται δὲ τὰ Εἰδύλλια καὶ Διηγηματικῶς δι' ἑλίου ἢ ἐκ τοῦ Ποιητικοῦ, ἢ ἐξ ἄλλου τινὸς Προσώπου, καὶ Μιμητικῶς ἐκ δύο ἢ τριῶν Προσώπων συνδιαλεγομένων, καὶ Μικτῶς ἐξ ἀμοιρίων· καὶ ἐνίοτε εἰς τὰ Μιμητικῶς, καὶ εἰς τὰ Μικτῶς ἐκθεττόμενα εἰσάγονται μεταξὺ καὶ Μελωδρικάτινα ἀδόμενα ἀπὸ τὰ Πρόσωπα τῆς Μιμήσεως.

Στίχους ὁ Θεόκριτος τοὺς Ἠρώους μετεχειρίσθη εἰς τὰ Εἰδύλλιά του, καὶ τοὺς Ἠρωελεγεσίους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὰ μεταξὺ Μελωδρία· οἱ δὲ διὰ Πολιτικῶν Στίχων συθέττοντες